

The book cover features a collage of dried botanical specimens, including large orange and red flowers, and various leaves in shades of yellow, brown, and dark green, all set against a light beige background. The text is overlaid on this collage.

DONNA FREITAS

Devyni
Rouzės
Napolitano
gyvenimai

romanas

baltos lankos

Donna Freitas

Devyni
Rouzės Napolitano
gyvenimai

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Čepulienė

baltos lankos

2008 M. KOVO 2 D. ROUZĖ, TREČIAS GYVENIMAS

Ji tokia gražutė.

Negaliu atsižavėti jos tobulumu. Svaigiu odos kvapu.

– Ade, – atsidūstu. – Adelaide, – tyliai kuždu steriliame ore. – Adelaide Luz.

Pakeliu jos galvelę prie nosies ir nepaisydama aštraus skausmo pilve giliai, pratisai ir reikliai įkvepiu. Šypsodamasi grožiuosi švelniais jos plaukučiais.

Kaip aš priešinausi šiai mažai būtybei mano glėbyje! Iki nėštumo ir gimdymo nuolat niršdavau dėl spaudimo susilaukti vaiko – išūžiau ausis Lukui, mamai, Džilei, visiems, kas tik klausėsi. Nepažįstamajam, įsitaisiusiam greta manęs metro, nieko neįtariančiam vyrui gatvėje. Tiesiog. Klaikiai. Siusdavau.

O dabar?

Sniegas šlapiais gniūžulais limpa prie ligoninės palatos langų, pritemdytoje šviesoje viskas aplink atrodo pilka. Pasi-slenku į kairę, kad patogiau įsitaisyčiau. Temperatūra krinta, sniegas džiūva tarsi popierius, leidžiasi tirštas ir sausas lyg pasta. Ji užmiega.

Mano akys yra jos.

– Kaip galėjau tavęs nenorėti? – šnibždu į mažytę riestą auselę, perlamutro kriauklę. – Kaip gali egzistuoti gyvenimas,

kur mudvi su tavimi taip ir nesusitinkam? Jeigu toks yra, nenorėčiau jo gyventi.

Jos vokai virpteli, tokie blyškūs, gysloti ir permatomi, noselė, lūpos ir kakta raukiasi.

– Girdėjai, ką sakiau, mažyle? Klausyk tik antrosios dalies, tik to, kad mama nė už ką nenorėtų gyventi be tavęs. Tai viskas, ką tau reikia žinoti.

Vienas

2006 M. RUGPJŪČIO 15 D.

ROUZĖ, PIRMAS GYVENIMAS

Lukas stovi mano lovos pusėje. Šiaip jau į mano lovos pusę niekada neina. Rankoje laiko buteliuką vitaminų planuojančioms pastoti. Iškelia jį.

Papurto, plastikas sutarška.

Skamba sunkiai ir dusliai, nes buteliukas pilnas.

Nieko gero.

– Tu žadėjai, – lėtai ir ramiai prabyla jis.

Oi. Pakliuvau į bėdą.

– Kartais pamirštu išgerti, – prisipažįstu.

Jis dar sykį papurto buteliuką, šis trata kaip minorinė maraka.

– Kartais?

Pro užuolaidas besiskverbianti šviesa aureole spindi aplink Luko torsą, iškelta ranka su baisyuoju daiktu apibrėžta saulės švyti.

Stoviu mūsų kambario tarpduryje, kaip tikėjau iš stalčių ir spintos išsitraukti drabužių. Kasdienių dalykų. Apatinių. Kojinių. Palaidinės ir džinsų. Kaip ir bet kurį kitą rytą. Būčiau persimetusi drabužius per ranką ir nusinešusi į vonią, kad nusimaudžiusi po dušu persirengčiau. Bet dabar sustoju ir suneriu rankas ant krūtinės, kur širdis glūdi sutaršyta skausmo ir pykčio.

– Skaičiavai, Lukai? – Mano klausimas šaltai perrėžia rugpjūčio drėgmę.

– Na ir kas, jei skaičiavau, Rouze? Na ir kas? Negi gali mane kaltinti?

Nusigręžiu nuo jo, priėjusi atitraukiu ilgą stalčių su apatiniais, liemenėlėmis, naktinukais bei palaidinėmis su petnešėlėmis, imu kuistis tarp savo daiktų ir jaukti drabužių tvarką, o viskas tolydžio slysta man iš rankų. Širdis ima daužytis.

– Žadėjai man, – pakartoja Lukas.

Stveriu bobutiškiausius apatinius. Noriu rėkti.

– Tarsi pažadai šioje santuokoje ką nors reikštų.

– Taip nesąžininga.

– Dar ir kaip sąžininga.

– Rouze...

– Negėriau tų vitaminų! Nenoriu vaikų. Niekada nenorėjau, nenoriu dabar ir nenorėsiu niekada, ir tu puikiai tai žinėjai dar prieš mums susižadant! Tūkstantį kartų tau sakiau! Milijoną kartų kartojau!

– Sakei, kad gersi vitaminus.

– Pasakiau tik tam, kad liautumeisi mane kankinęs. – Akyse dilgsi ašaros, nors kraujas gyslose verda iš įtūžio. – Pasakiau tik tam, kad namuose būtų bent kiek ramybės.

– Vadinasi, melavai.

Atsigręžiu. Apatiniai iškrenta iš rankos, nudrožiu į kitą lovą pusę ir atsisuku į savo vyrą.

– Tu prisiekei, kad vaikų nenori.

– Persigalvojau.

– Taigi. Žinoma. Nieko baisaus. – Rituosi žemyn nuo kalno, ritamės abu, ir neįsivaizduoju, kaip mus apsaugoti nuo smūgio. – Tu persigalvojai, bet melagė aš.

- Sakei, kad pabandysi.
- Sakiau, gersiu vitaminus. Ir viskas.
- Bet negėrei.
- Kelis išgėriau.
- Kiek?
- Nežinau. Aš, priešingai nei tu, jų neskaičiavau.

Lukas nuleidžia buteliuką, sugniaužia jį abiem rankomis, delnu nuspaudžia kamštelį, pasuka, atidaro. Dirsteli vidun.

– Buteliukas pilnas, Rouze. – Vėl pažvelgia į mane, papurto galvą kairėn dešinėn ir perlieja smerkiančiu žvilgsniu.

Kas šis vyras priešais mane, šis vyras, kurį myliu, už kurio ištekėjau?

Vos gebu rasti panašumų tarp šio žmogaus ir to, kuris žvelgdavo į mane taip, tarsi būčiau vienintelė moteris visatoje, viso jo gyvenimo prasmė. Mėgavausi galimybe Lukui tokia būti. Galimybe atstoti jam viską. Nes ir jis man atstojo viską, šis vyras švelniu, mėšliu žvilgsniu ir draugiškiausia, atviriausia šypsena, šis vyras, kurį neabejojau mylėsimi visas likusias savo gyvenimo žemėje dienas.

Žodžiai „bet aš myliu tave, Lukai“ tarsi įkalintos peteliškės plakasi man viduje, nesugebėdamos rasti kelio laukan.

Užuot išminavusi tą tiksinčią bombą, vienu staigiu judesiu sprogstu, užsimojusi tarsi golfo lazda išmušu buteliuką Lukui iš rankos, ovalios piliulės lyg šlykščiai žali „Skittles“ saldainiai aukštu lankstu pažyra ant medinių grindų, pasklinda po baltus patalus.

Šis veiksmas mudu abu sustingdo.

Luko lūpos kiek pražiotos, matyti aštrūs lygių dantų kraštėliai. Jo žvilgsnis įbestas į tabletes, lemiančias mūsų santuokos sėkmę ar žlugimą, mažyčius plūdurus, kuriuos turiu

nuryti, kad mudu nepaskęstume. Bet aš juos išbėriau, taigi dabar grimztame dugnan. Kambaryje girdėti tik mūsų kvėpavimas. Luko akys plačios. Išduotos.

Jo manymu, aš jį išdaviau, o kvailas vitaminų buteliukas tai įrodo.

Kodėl jis nesuvokia, kad tai jis mane išdavė? Persigalvojęs dėl vaikų parodė, jog vienos manęs jam negana.

Atgijęs Lukas žengia į kambario kampą, kur nusirito buteliukas. Pasilenkęs pakelia. Ima nuo žemės vieną vitaminą, paskui kitą, suspaudęs dviem pirštais įmeta atgal. Tabletės tarkši į buteliuko dugną.

Stoviu ir stebiu, kaip Lukas lenkiasi ir tiesiasi, kol visi iki vieno vitaminai grįžta ten, kur jiems ir vieta, net tie, kurie buvo pažirę po lova. Kad juos surinktų, Lukui tenka pakelti antklodės kraštą, atsigulti ant grindų ir ištiesus ranką siekti.

Baigęs pažvelgia į mane nuo kaltinimų apsunkusiu žvilgsniu.

– Kodėl turėjau susituokti su vienintele pasaulyje moterimi, kuri nenori vaikų?

Staigiai įkvepiu.

Štai.

Štai. Visą amžinybę Luko galvoje besisukusios mintys pagaliau išstartos balsu. Ne kad nenoriu vaikų, o kad jis žinojo apie tai nuo pat pradžių. Krūpteliu nuo akivaizdaus apmaudo jo balse, skaudu klausyti, kaip išskiria mane iš kitų blogiausia įmanoma prasme.

Žvelgiame vienas į kitą. Laukiu atsiprašymo, kurio neišgirsiu. Širdis krūtinėje daužosi, mintys galvoje pakriko nuo Luko užduoto klausimo, prie jo vienas po kito prisideda ir

manieji. Kodėl negaliu tiesiog būti tokia kaip visos kitos, kurios nori vaikų? Kodėl tokia nesu? Kodėl tokia gimiau?

Ar galų gale taip ir bus apibendrinamas mano gyvenimas?

Rouzė Napolitano: „Netapusi mama.“

Rouzė Napolitano: „Vaikų ji nenorėjo.“

Lukas nudelbia žvilgsnį į pėdas. Pakėlęs buteliuko dangtelį užsuka, šis skardžiai spragteli.

Ištiesiu rankas – siekiu jo.